

1. Այնպես պատահեց, որ ինքս մի օր
 Հոգով դարերի խորքը գնացի,
 Ջարմանահրաշ ու արտասովոր
 Մի տեսարանի ես հանդիպեցի.
 Սևասիրտ մարդիկ՝ տեսքով այլայլված,
 Անմեղ մեկին էին տանջում կատաղի:

2. Եվ այնքան անգութ, այնքան գազազած
 Ջարչարում էին, ծաղրում անտեղի,
 Իսկ Նա լուռումունջ, Իր խաչը ուսին,
 Մեկի օգնությամբ սարն էր բարձրանում,
 Հաճախ էր ծնկում Նա խաչի տակին,
 Այդպես տանջվելով՝ վերև էր հանում:

3. Ու շատ ցանկացա ես Նրան օգնել,
 Օգնելով՝ խաչը Գողգոթա հանել
 Եվ, մոռանալով ամեն-ամեն ինչ,
 Նրա հետ մինչև Գողգոթա հասնել:
 Ուզեցի ասել. «Ո՛վ կյուրենացի,
 Հիմա էլ թող, որ ես ինքս տանեմ:

4. Գիտցիր՝ ցավող կա քեզանից բացի,
 Ուզում եմ Փրկչիս բեռը ես տանել»:
 Սակայն թշվառս, երբ որ սթափվեց
 Սիրտս կեղեքող այդ տեսարանից,
 Իսկույն պատկերը հիմնովին փոխվեց,
 Ես էի գթություն հայցում Հիսուսից:
 Ծնկած խաչի տակ, ձեռքերս պարզած՝
 Ասում էի. «Օգնի՛ր, Փրկի՛չ իմ, Աստվա՛ծ»: